

POSTANOWIENIE

Dnia 27 września 2012 r.

Sąd Najwyższy - Sąd Dyscyplinarny w składzie:

Przewodniczący: SSN Zbigniew Puskarski (sprawozdawca)

SSN Jerzy Kuźniar

SSN Romualda Spyt

po rozważeniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w dniu 27 września 2012 r.,

wniosku W. P., sędziego Sądu Rejonowego w G., z dnia 18 sierpnia 2012 r.

o przekazanie jego spraw dyscyplinarnych do rozpoznania innemu sądowi
równorzędnemu ze względu na dobro wymiaru sprawiedliwości

p o s t a n o w i ł:

wniosek pozostawić bez rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny - Sąd Dyscyplinarny w [...] prowadzi przeciwko W. P., sędziemu Sądu Rejonowego w G., dwie sprawy – pod sygn. akt ASD [...] oraz pod sygn. akt ASDo [...]. Obwiniony sędzia pismem z dnia 14 czerwca 2012 r. zwrócił się do wymienionego Sądu, by ten wystąpił do Sądu Najwyższego o przekazanie spraw do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu ze względu na dobro wymiaru sprawiedliwości. Sąd Apelacyjny - Sąd Dyscyplinarny w [...] postanowieniem z dnia 19 czerwca 2012 r. nie uwzględnił wniosku w zakresie, w jakim odnosi się do sprawy o sygn. akt ASDo [...], natomiast postanowieniem z dnia 25 czerwca 2012 r. wniosek, w jakim odnosi się do sprawy o sygn. akt ASD [...], pozostawił bez rozpoznania. Następnie, pismem z dnia 18 sierpnia 2012 r. sędzia W. P., powołując się na przepisy art. 37 k.p.k. w zw. z art. 9 § 2 k.p.k. w zw. z art. 128 u.s.p., wystąpił do Sądu Najwyższego o „rozważenie podstaw i celowości” przekazania obu wymienionych spraw do rozpoznania innemu

równorzędnemu sądowi dyscyplinarnemu ze względu na dobro wymiaru sprawiedliwości.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek jako pochodzący od podmiotu nieuprawnionego należało pozostawić bez rozpoznania. Art. 37 k.p.k. stanowi, że „Sąd Najwyższy może z inicjatywy właściwego sądu przekazać sprawę do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu ze względu na dobro wymiaru sprawiedliwości”. Treść przepisu nie pozostawia wątpliwości, że tylko właściwy sąd, o ile uzna, że dobro wymiaru sprawiedliwości za tym przemawia, może wystąpić do Sądu Najwyższego o przekazanie sprawy innemu sądowi. Inicjatywa w tym zakresie nie przysługuje stronie i nie zmienia tego powołanie się przez autora wniosku na przepis art. 9 § 2 k.p.k. Przepis ten, najwyraźniej wadliwie przez niego zinterpretowany, daje stronie możliwość składania wniosków o dokonanie określonej czynności do organu, który w jej sprawie czynność tę może lub ma obowiązek podejmować z urzędu. Tymczasem, czynność, o której mowa w art. 37 k.p.k. (przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu ze względu na dobro wymiaru sprawiedliwości) z urzędu przez Sąd Najwyższy nie może być dokonana. Z uprawnienia przewidzianego przez art. 9 § 2 k.p.k. obwiniony sędzia skorzystał, kierując do Sądu Dyscyplinarnego pismo datowane 14 czerwca 2012 r., co dało temu Sądowi sposobność do zauważenia w uzasadnieniu postanowienia z dnia 19 czerwca 2012 r., że „strona nie dysponuje wprawdzie uprawnieniem do złożenia wniosku na podstawie art. 37 k.p.k., niemniej może zabiegać o złożenie go przez sąd właściwy (art. 9 § 2 k.p.k.).” Zapewne dyskusyjny charakter kwestii, w jaki sposób powinien postąpić organ procesowy, do którego został złożony wniosek w trybie art. 9 § 2 k.p.k. sprawił, że w tym postanowieniu Sąd Dyscyplinarny odniósł się merytorycznie do wniosku obwinionego sędziego, natomiast postanowieniem z dnia 25 czerwca 2012 r. wniosek pozostawił bez rozpoznania. Jest jednak faktem, że treść uzasadnienia tego postanowienia każe przyjąć, że i w tym wypadku Sąd rozważył przedstawioną przez sędziego argumentację, stwierdzając w konkluzji, iż „nie stwierdził istnienia okoliczności uzasadniających wystąpienie z inicjatywą przewidzianą w art. 37 k.p.k.”

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak na wstępie.